

Hegyek egymás között

Folytatás előző lapszámunkból

A Gaál Zoltán és Kovács katáng Ferenc között évek óta tartó vers-levelezés eredményeként 2014. januárjában megjelent az Ághegy Könyvek sorozat 34. kötete, a *Fák egymás között*. Folyamatosan érkeznek baráti körökből a kötetről alkotott vélemények. De előfordul olykor, hogy „idegen” kézbe került példányról is hírt kapunk. Egyik olvasónk arról ír, hogy karakteresen elkülönül a kétféle líra, szembetűnő, hogy az egyik alkotó érettebb, mint a másik (értsem ezalatt, öregebb?). Más az ötletet dicséri, azt, hogy hol feleسلnek egymással, hol simán elbeszélnek egymás mellett. Volt, aki türelmetlenül csak egyikőnk verseit olvasta végig, és később tért át a másikra; a végeredmény hiányérzet, de nincs kedve az írók szándéka szerint párbeszédként újraolvasni. Szívünket melegengető jelzés, hogy többen nem tudták letenni, egy szuszra olvasták végig. Egy valaki pedig ott tartja az éjjeliszekrényén, és szinte minden este „belealszik”. Istenem, csak velünk is álmogna! Azt hiszem, ez minden alkotó ember legtitkoltabb vágya.

A vers-levelezés folytatódik, újabb versek, gondolatok cserélődnek az interneten. Új köntösbe bújtunk, *A vadalmafa* (alias Gaál Zoltán) és *A fehér akác* (alias Kovács katáng Ferenc) kilépett a fák óvó, védő árnyékából, s a távoli múltra, a messzeségre vetették pillantásukat.

Hegyek egymás között az új, a versváltásra serkentő téma. Ki-ki a szívéhez (szó szerint) a legközelebb álló hegyet választotta magának.

A Cenk-hegy (alias Gaál Zoltán), A Tokaji-hegy (alias Kovács katáng Ferenc).

Nyelvelnek, feleسلnek. Izgalommal várják a postát, mit hoz megint...

Moritz László a korábbi kötetükről írta: „A nehezen meghatározható stílusban írt versek bizonyítják a költői szabadság érvényesülését, szabad teret biztosítva formailag is a szálzó gondolatoknak. Nem kötik le magukat a rim, sorok, szakaszok előírásos betartásához, nincs verscím, hiszen a mondanivalót az írás értelmét, de különösen az Embert irányító szám nélkül is megtalálód a sorok mögött. Lemondanak a jól bevált költői eszköztár használatáról, érzelmeiknek szabad utat engedve bizonyítják a gondolat korlátok nélküli terjedésének lehetőségét...”

A Cenk-hegy

Kénytelen-kelletlen nekilátok
Kezemben toll
írnom kell valamit

Fejemben fosztóképzők forognak
- atlan
- etlen
Sok halhatatlan süllyedt nyomorba
bizonyítva hogy élhetetlen

- talan
- telen

Az állat sosem állattalan
az ember gyakran embertelen

- atlan
- etlen
- talan
- telen
jellemtelen
és esztelen
- atlan
- etlen

- talan
-telen
-talan

-telen

A Tokaji-hegy

ha manapság egy férfi
macsó módra végigmér egy nőt
Belgrádban még természetes
Budapesten elmegy
Bécsben kineveti
Párizsban beszél a nő neki
Stockholmban kikéri magának
New Yorkban följelenti
San Francisco meleg negyedében
nem értik, hogy egy egészséges
tökös gyerek miért forog
a nők után a forgatagban

A Cenk-hegy

Az isten így akarta
hangoztatjuk sunyin
Bűnünk árva fejére kenjük
s úgy teszünk

mintha kitanult bitangságunk
az ő dicsőségét növelné

A sátán műve volt
zengi máskor az ürügynóta
Nem felel meg a tényállásnak
A sátánt kényszernyugdíjaztuk
munkáját mi végezzük
mondhatni
remekül
Lássuk be
eszünk jól vág
de épnek nem mindig nevezhető
értelmünk pedig kimondottan tompa

Isten így
isten úgy
ördög ide
ördög oda
Ne rejtőzzünk hátuk mögé
Próbáljunk szembenézni önmagunkkal

A Tokaji-hegy

Falon, padlón, menyezeten
pattog, vergődik, szikrázik
vászon mögé rejtett
dum-dum hagfalak
hangrobbanó vitus-tánca

Dönthető ülések
szemben panoráma vászon
Merlin 3D szemüvegén
félkörben villódzó képsorok
jobbra hátul a vészkijárat

A Cenk-hegy

Költő és vers birokra kel
Ha a vers kerekedik felül
hiba
hogyha a költő
borzalom

A vers ha szabadjára engedik
gátlástalanul írja önmagát

Jó megértetni veled:
 Rímekkel csínyjád bánni érdemes
 tévútra terelhetik a gondolatot
 A ritmus csüggedten kocog
 szürke aszfalton sánta ló
 titá
 titá
 titá
 de ha kap egy bátorító lökést
 vígan szökell és hempereg
 ti
 ti
 titá
 titíti tá
 titíti titíti tátítá
 zöld fűvön ugribugri csikó

A Tokaji-hegy

Néztél már tükörbe?
 Sűrit és felhigít
 atomjaiból épít
 gyarló emberi testet

Néztél már tükör mögé?
 Lerágott csontra aszott
 hit, remény, szeretet
 porhüvely bérlemény

Néztél már önmagadba?
 Webkamera szemmel
 agytekervény labirintusában
 bináris tétova jelkupaok

A Cenk-hegy

A nap perzsel

Lubickolunk
 vérben
 izzadtságban
 könnyben

Nem a mi vérünk
nem a mi izzadságunk
nem a mi könnyünk

A háttér rideg és sötét

A Tokaji-hegy

Nemzetközi Könyvfesztivál
Millenáris 2014
eső vagy rekkenő hó
szeszélyes április
A könyvre kevesebb jut idén
mérsékelt a tömeg, szellős a csarnok
drágul minden, csak a belépőjegy
jelképes és levásárolható

Törökország külön placcos vendég
Sofi Oksanen finn-észt író
Budapest Nagydíjat vesz át
a nagy attrakció mégis
– tóth krisztina – csupa kisbetűvel –
bugyuta laudációja
Szavazókkal alig bírók üzenetnek
külföld felé kacsingatva, szegény Sofi
mintha könyveiben ezek ellen írna...
Rossz szájjal lézengünk a fogadáson
ez lenne hát a *könyv* ünnepe?
Vasárnap a családoké, ragyog a nap
műtő vizén apróságok kacsáznak
most kevesebb a nekik szánt zene, szó
sebaj, jövőre minden úgyis jobb lesz...

A Cenk-hegy

Beleszületünk valamibe
aztán holtunkig
hordjuk a jármot
A másik szerencsétlen
kire orrolunk
másféle öröklött terhet cipel
A szereposztást a sors intézi

A Tokaji-hegy

Úton. Haza vagy hazulról
 Városi kitérő. Máriss lassítunk
 döcög alattunk a Vércse IC
 Úton. Köztes állapot
 Könnyű a lélek, ha örömforrás
 a találkozás
 Görcs, ha kisiklott útközben
 Újabb kihívások
 Repecetábla, elágazás Tiszalöknek
 Rakamaz, Tokaj. Utóbbi mindig
 – igaz, nagyon régen, két keréken
 Zöld vetés, frissen szántott barna sávok

A Tokaji-hegyre vízmosta szurdokban fel
 földimogyoró bokrok közt, agyagos kavicsos
 hátizsák a bokákat veri, alumínium
 kulacs övreakasztva a térdet
 Semmi sem igazi, verejték
 piros nyakkendő, úttörőing
 párosával, lépést tartva egyre fel
 Visszatekintve: csillog a Tisza
 jobbkez sabálynak fittyet hány
 legázolja a Bodrogot. Mészöly Géza
Halászkomp a Tisza partján
 Egyre fölfelé, csalóka plató, majd
 újból meredek, egyre magasabb, 512 méter
 a tengerszint felett, Kopasz a csúfneve
 még a Honfoglalás idejéből
 se fa, se bokor, szinte tar kopasz volt
 A csúcson a TV-adó karesú tornya
 Vízet kuncsorgva a kerítés túlján
 álló kiskatonáktól, megbecsült nedű
 szamaras kordé kapaszkodik naponta
 postával, ellátmánnyal
 Lányok virágot csokroznak, énekelnek
Árvalányhaj lengedez a hegytetőn
Árva vagyok, elhagyott a szeretőm
 sírva vígadó dalosaink tették nemzetivé
 egyetlen, más nyelven sem poetizálták
 A fiúk fociznának, lejt a pálya, aki
 elrúgja, futhat utána, aztán végleg oda
 a laszti egy hasadék mélyén, odveszett

Téliszalámis zsömle és nápolyi
Hazafelé sem könnyebb, izomláz
felsebzett térdek, gledicsia bokrok
háromágú töviseinek nyoma a karon
Úton haza vagy vissza. Álmodok
Szerencs. Gyanus, ponyvás tehervonatok
katonák őrzik, lánctalp, ágyúcső árulkodik
Záhony-Csop felé állnak
Ázott-veréb kis főiskolás útitársunk
mobilozik, mosolyog folyton, üzenetek
közben riadt és eltűnik a kupésarokban
Festőnövendékek féltve szorítják rajzaikat
Miskolcon leszállnak
Úton. Rozoga házak mindkét oldalon
közöttük tétlenül füstölő, trécselő férfiak
Vakolhatnák, festhetnék Húsvét tiszteletére
viskóikat, de a balliberális retorikából
kitértve minden közmunka-féle...
Megérkezünk, új köntösben a Boráros tér
beindult a négyes METRO

A Cenk-hegy

Jobbról
balról
hol így
hol úgy
alaposan átvernek minket
és cseppet sem kell erőlködniük
Érzelmekre hagyatkozva
nem állunk ellen a kísértésnek
lelkes örömmel adjuk be derekunk

2014 szeptember

